

Ачо Бабинъ загледа подозрително дребното човъче. То съ безподобна сръжност бръкна въ кошчето съ шарани, изкусно хвана първия, който му попадна, и още по-изкусно го шибна въ козинявата торба. Тогава Ачо Бабинъ плесна ръце и викна:

бъркотия. Продавачътъ, както бѣше зиналъ да повтори за стотни пътъ: — „Единъ по единъ, господа!“ — тъй си и остана. Пипнаха крадеца. Бръкнаха въ торбата и извадиха откраднатия шаранъ. Ако не бѣше пристигналъ ъвреме стражаръ, кой знае какво щѣше да си пати дребното човъче отъ продавача:

— Браво! Браво! Браво! — викаха отъ всички страни и сочеха Ача Бабинъ. — Браво на него!

Продавачътъ грабна единъ вестникъ отъ купчината, ови въ него откраднатия шаранъ, подаде го на Ача Бабинъ и извика:

— Да живѣшъ, бе! Ти си ми помагачътъ!

А после го запита:

— Какъ се казвашъ?

Ачо Бабинъ изпжчи гърди, застана мирно и предъ всички извика високо и тържествено:

— Азъ се казвамъ Ян-

ко Войновъ!

Отъ тогава Ачо Бабинъ ста на Янко Войновъ.

— Краде! Краде! Единъ шаранъ тури въ торбата и бѣга! Между купувачитъ настѣпи

Симеонъ Андреевъ